

Není myšlenka jako myšlenka

„Kdy jste poprvé pocítila náznaky této abnormality?“ ptá se, jako bych byla blázen. „Opravdu je to důležité, kdy? Promiňte, já vím, že jste profesionál ve svém oboru, ale nezdá se mi, že by mi to mohlo pomoci.“ Sklidila jsem pouze káravý pohled, a tak jsem poslušně odpověděla: „Před Vánocemi.“ „Proč jste nepřišla dřív?“ „Protože jsem... ale proč Vám to tu vlastně povídám? Vždyť Vy mi vůbec nechcete pomoci. Ptáte se jen na zbytečné otázky.“ „Ale slečno, prosím Vás, uklidněte se, samozřejmě, že Vám chci pomoci, ale bez těchto důležitých (tohle zdůraznil povytáhnutím obočí) informací to není možné.“ „Jak se to tedy projevilo?“ ptá se s klidným hlasem. Jen tak koukám do prázdna a přemítám. Se slovy: „Dáte si sušenku?“ mi podává tác, na kterém leží kakaové věnečky. Často jsem slýchávala, že do těchto sušenek, které vám s velikou ochotou nabízejí, něco nelegálního přidávají, aby se vám lépe hovořilo. „No proč ne, děkuju,“ odvětim se strachem v hlase a očekáváním brutálního tripu.

Psychologové jsou zvláštní, jejich práce je postupná sebedestrukce a prý většina z nich má svého psychologa. Řekla bych, že můj psycholog je král mezi divnými psychology. Vždy nosí košili a na něm svetr, v opačných barvách. Pokaždé, když přijdu, tak si dvakrát nenuceně poklepe na koleno. „Slečno, vnímáte mě?“ „Ano, promiňte, trochu jsem se zamyslela, kde jsme to skončili?“ „Ptal jsem se, jak se to projevilo.“ „Ó ano, tak tedy začalo to bolestmi v ústech. Zprva jsem si myslela, že jsou to zuby, poté mě napadaly i bláznivější teorie, ale nikdy by mě nenapadlo, že se mi v ústech zrodí myšlenka.“ „Prosím povězte mi to celé od začátku.“ A tak jsem povídala...

* * *

„Lidé jsou složití a přesto velice jednoduší. My, myšlenky to máme zcela jinak, my prostě existujeme, známe své poslání a nebráníme se mu. Někteří bystřejší už zřejmě tuší, že k vám promlouvá ona jedinečná myšlenka, zrozená v ústech. Ano jsem to já. Ale prosím vás! Už to opět slyším: „ To přeci není možné, aby myšlenka mluvila!“ . Tak teď sami slyšíte, že to možné je. Právě lidé jako jste vy, kteří nevěří ničemu, co je dáno, byli mým hlavním důvodem, proč se zrodit právě tímto způsobem, zrodit se jedinečná. Nikdo z vás netuší, kolik myšlenek v hlavě zavrhnete, a ty jsou potom osamocené, nevyužité a potýkají se s velkými problémy sebedůvěry. Lidé nevěnují svým myšlenkám tolik pozornosti, kolik by měli, málo používají hlavu, neradi přemýšlejí, neradi tvoří nové myšlenky, jelikož je to stojí spoustu úsilí. Jsou

zkažení, hloupí a snadno zmanipulovatelní. Mým posláním bylo změnit společnost. No ano, není to jednoduchý úkol, ale přece se toho někdo zhostit musí.

Každá myšlenka ví, kam se zrodí, ví, jaký je ten člověk, a z toho si i snadno odvodí, jak dlouho bude žít. Někteří, když zjistí svou budoucnost, ji řeší formou sebevraždy a já se jim mnohdy ani nedivím. Kdo by chtěl žít například v hlavě pedofila nebo českého politika, kde jsou samé temné a zlé myšlenky? Má reakce na mou budoucnost nebyla zase tak dramatická, pouze jsem si povzdechla, jelikož jsem věděla, že se hlavou mihnu rychlostí světla a následně skončím mezi ostatními myšlenkami v depresi. „Lidé se musí dozvědět o mém posláním!“ říkala jsem si stále dokola. Přesto jsem věděla, že je to předem prohraný boj. Má hostitelská hlava byla plna fádních problémů, které si realista dnešní doby velmi rád vytváří. Snadno se tam ztratím. Navíc, nepřipustil by si mě k tělu, nedovolil by mi vzkvétat. Do takového člověka nechci! Je vám to ale asi toliko platné, jako když řeknete, že se vám nechce do školy - stejně se zvednete a jdete. Trvalo mi ovšem dlouho, než jsem přišla na to, jakým způsobem dám světu o sobě vědět. Proč zrovna ústa? Tak především jsem se musela nějak dostat ven a upozornit na sebe, tak aby mne nikdo nemohl ignorovat. Další podmínkou je být blízko mozku, jelikož on je velký pán a musí vás mít na dohled. Neznám nikoho, kdo by měl rád stísněné prostory, tudíž ucho vypadlo ze hry jako první. Na rovinu, nos není zrovna hygienický a co se týká očí, nejsem zrovna machiavelista, a tudíž bych nerada přivodila nějaké vážné problémy s doživotními následky mé hostitelce. A tak jsem se uchýlila do úst.

* * *

„Jak už jsem říkala, začala mne pobolívat pusa, tak jsem si myslela, že mě zlobí zuby. Zašla jsem za svou zubařkou, ale ta mne poslala domů s tím, že zuby mám zdravé. Díky té bolesti jsem nemohla spát a dopovala jsem se různými léky proti bolesti, ale nic mi nepomohlo. Po pár dnech bolest zesílila natolik, že jsem ani nevyšla z postele a jen skučela a doufala, že bolest odezní. A pak jsem to uslyšela. Jako kdyby mi někdo mluvil v hlavě. Bylo to krásné a hřálo mne to u srdce.“ „A jak si to vysvětlujete?“ reagoval s tázavým pohledem. „Byla jsem zřejmě v deliriu z té ukrutné bolesti,“ pravím vážně, avšak on mě sleduje pohledem, jako bych byla klaun v tom nejhorším cirkuse. „Slečno, Vy jste ale předtím mluvila o nějaké myšlence, která k vám promlouvala, mám pravdu?“ „Máte. Ono to totiž byla myšlenka. Byla jsem naplněna štěstím a cítila jsem se, jako bych našla jedinou pravdu, kterou mi je kdo schopen podat,“ říkám a usmívám se, jen když na ni pomyslím. „Dobře, a co se dělo potom?“ ptá se psycholog, teď už bez zájmu. „Snažila jsem se všem svou myšlenku sdělit. Oslovovala jsem naprosto cizí lidi na ulici. Má pusa mluvila místo mě. Netušila jsem, co to říkám, cítila jsem se zmatená, ale přesto harmonicky. Nedává to smysl, že?“ kradmo se ohlédnu po jeho reakci.

„Zatím ne, ale věřím, že společně najdeme vysvětlení, prosím pokračujte,“ směje se mi přímo do tváře. „Ve dne v noci jsem chodila a hledala další lidi, se kterými bych se mohla podělit o své vědění. Padala jsem k zemi únavou, ale něco mě táhlo dál... Ne, bože, já nemůžu pokračovat, znám jako z amerického filmu!“ vřískám na celou kancelář. „Uklidněte se, je to v naprostém pořádku, jen pokračujte“ pobízí mne. „Začaly se na mně obracet různé společnosti a televize, všichni mě chtěli vidět, chtěli mě mít na své straně, pečovat o mě. Před domem se hromadily náboženské sekty s transparenty, kde bylo napsáno: Spasitelko ved' nás! Nedá se to snášet.“ „Tomu věřím,“ odvětil ledabyle. „Vážně? Vám se to stalo také a nebo věříte tomu, jak ve mně mluví myšlenka? Promiňte, nechtěla jsem Vás urazit, jen si myslím, že mi nerozumíte...“

* * *

„Snažila jsem se usilovně. Možná až moc. Lidé mě šířili široko daleko, za chvíli jsem byla po celém světě, ne ve všech hlavách, ale byla jsem hlavním tématem. Lidé se chodili na mne dívat, stala jsem se múzou každého umělce, byla jsem v novinách. Lidé mě milovali a nenáviděli zároveň. Drala jsem se kupředu, do nových a nových hlav. Cítila jsem to pulzující myšlení lidstva. Ovšem, nic se nemá přehánět. Každá dobře vychovaná myšlenka ví, že zmizí, pokud umře její hostitel. A já jsem jednala s tou slečnou tak, že jsem ji přivedla na onen práh. Musela jsem učinit důležité rozhodnutí, zda přitvrdím a své dílo dokončím, ale poté zmizím a budu přežívat pouze v hlubinách mysli, a nebo se stáhnou a zvolním tempo. Vznikala hnutí za nápravu společnosti, probíhaly reformy a já jsem to měla ukončit? V žádném případě! Svě pole působení jsem značně omezila a přežívala v podmínkách, kde se nedaly vytvářet plány pro nový svět. Míchala jsem nálady mé hostitelky, udržovala ji při životě a celá se chvěla na novou vlnu poznání a pochopení podstaty života.

Časem lidé opět zlenivěli a na mě začali zapomínat, a tak mi nezbývalo nic jiného, než se jim předvést v celé své kráse.

* * *

„Slečno? Nebude Vám vadit, když Vás tu nechám na chvíli o samotě, musím něco vyřídit.“ „V pořádku, počkám,“ odpověděla jsem potichu. Přemýšlela jsem o těch posledních dnech, jak se to rozběhlo nanovo, na tu harmonii v duši a bolest všude jinde. Nejsem žádné tintítko, ale takovému náporu by neodolal žádný člověk na světě. A tak jsem si otevřela okno a vrhla se střemhlav dolů, těch několik pater stačilo k tomu, abych svou páteř již nikdy necítila. A byla jsem volná.

A tak to vidíte, udělala jsem všechno a přesto jsem sama, osamocená myšlenka mezi ostatními, které nemají žádnou budoucnost. Teď to tak bude i s lidmi, pokud se mne nechopí. Žiju stále v jejich povědomí, ale bude muset být velmi zle, aby sáhli na jeho dno a pevně mě uchopili jako svůj osud.